

om Ministeren ikke skulde føle sig opfordret til at gaa et Skridt videre end til at tale med Finansudvalget. Jeg tænker derved paa, om den ærede Minister ikke kunde have Lyst til at forelægge en virkelig Regnskabslov eller maaske til at forelægge et Forslag om at omdanne Statsrevisionen til en Regnskabsret. Jeg ved ikke, om den ærede Ministers Tanker ere gaaede i den Retning. At lignende Ting have været fremme i Rigsdagen tidligere, ved den ærede Minister selvfølgelig særdeles godt. Jeg skal altsaa ikke komme videre ind paa Spørgsmaalet om Gendarmeriregnskabet; det har jo faaet tilstrækkelig Belysning. Men da jeg i Gaar fremsatte denne Bemærkning, at den højtærede Minister ikke havde holdt det Løfte, han havde givet, og Ministeren i Dag protesterede derimod, maa jeg dog dvæle et lille Øjeblik endnu ved denne Sag. I Betænkningen over Statsregnskabet for 1896—97 findes følgende Bemærkning af Statsrevisorerne: „Da der overhovedet ikke har foreligget Statsrevisorerne noget detailleret Regnskab over Udgifter og Indtægter o. s. v.“ Denne Bemærkning gav Anledning til en Diskussion her i Tinget, en Diskussion, i hvilken det lykkedes at opnaa den højtærede Ministers Løfte om at fremsætte Regnskabet. Da det nu var det detaillerede Regnskab, som var eftersøgt, og som var det, der var Genstand for Diskussionen, maatte man gaa ud fra, at det ogsaa var dette, som Ministerens Løfte vedrørte. Derfor var jeg berettiget til at forudsætte, at Løftet ikke var holdt. Men naar Ministeren har opfattet det paa en anden Maade, som om Løftet ikke vedrørte det detaillerede Regnskab over Indtægter og Udgifter, har Ministeren ganske vist holdt sit Løfte. Det viser sig altsaa, at her er indtraadt en Misforstaaelse, om hvilken jeg dog maa sige, at den ikke synes at være paa min Side, idet det er Udtrykket „et detailleret Regnskab over Indtægter og Udgifter“, som blev optaget i Udvalgets Betænkning og blev optrykt her, og som gav Anledning til Diskussion. For Resten mener jeg ogsaa, at man nu kan stede det Spørgsmaal til Hvile og henvisse Regnskabet over Gendarmerikorpssets Afvikling til de uafgjorte Sager, som Ministeriet Reedtz-Thott har hvilende paa sig. Der er jo andre Ting, som dette Ministerium har syndet med, Udgifter, som ere afholdte uden nogen som helst Hjemmel, en Skik, der jo nu synes at skulle blive fortsat og igen altsaa blive Kilden til ny Stridigheder paa dette Spørgsmaals Om-

raade. Hvorvidt Hovedskylden hviler paa Ministeriet, Reedtz-Thott eller paa den Rigsdagssamlings Slutning, der bragte dette Ministerium til Veje uden at besidde tilstrækkelig moralsk Mod til at give Ministeriet ren Bund under Fødderne, er et Spørgsmaal, jeg naturligvis ikke skal komme videre ind paa; jeg mener, at nu maa vi henlægge Gendarmeriregnskabet til de andre uafgjorte Sager. Den højtærede Minister vilde ikke optage Spørgsmaalet om Vestindien. Det var meget kedeligt. Den højtærede Minister har netop i Fjor udtrykkelig fremhævet, at dette Spørgsmaal kan ikke staa hen, og endvidere erklæret, at han arbejdede positivt paa en Løsning af Spørgsmaalet. Efter den Erklæring af den højtærede Minister ved Revisionsbehandlingen i Fjor kommer en ganske ejendommelig Udtalelse fra samme Minister ved Finanslovens 1ste Behandling her i Tinget den 29de Oktober 1898, hvor den højtærede Minister Sp. 625 ses at have udtrykt sig paa følgende Maade: „Jeg tror derfor heller ikke, at vi kunne komme bort fra at give Kolonierne et saadant Tilskud, og jeg kan heller ikke se rettere, end at det kan forsvares, at man gør det, ikke alene fordi det overhovedet er en Kendsgerning, at man ikke holder Kolonier mere til Berigelse for Moderlandet, det er da ingenlunde Reglen, man har snarere Udgift af dem.“ Og dermed synes den højtærede Minister at ville slaa sig til Rø: man holder ikke længere Kolonier for at skaffe sig Indtægter, men man holder Kolonier for at skaffe sig Udgifter, og den højtærede Minister synes da ganske at have indstillet sit positive Arbejde paa dette Omraade. Det er en ret besynderlig Frontforandring, den ærede Minister der har foretaget, en Frontforandring, der vel kunde tiltrænge en Forklaring her i Tinget. Den højtærede Udenrigsminister kom ind paa en Omtale af disse Selvbevillingsforhold, jeg tidligere har berørt, og fremsatte en Oplysning, som ikke ses at være givet Statsrevisorerne, nemlig at der under Forhandlingerne i 1882—83 er taget et vist Forbehold for de Personers Vedkommende, der allerede havde faaet denne Form for Understøttelse, saa længe de varede. Den højtærede Minister mente saa, at der ikke senere var protesteret derimod, og det var kun 3 gamle Folk, der vedbleve at have dem. Jeg kan henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, at der stadig er protesteret herimod. Som Vidnesbyrd derom skal jeg atter fremdrage en Landstingsudvalgsbetænkning, nemlig Betænkningen over Stats-